

til Rigsdagsbeslutning i en paa Grund af Omstændighederne meget mild Form begrundes, skal Udvalgets ovennævnte Flertal herved foreslaa Folkethinget at vedtage:

Det passerer, at der i Henhold til Lov af 20de December 1873 er 11,000,000 Kr. til Indtægt og 18,953,396 Kr. 93 Ø. til Udgift.

Udvalgets Mindretal (Nimestad) er vel fuldkomment enig med Flertallet i at billige den ved Laanets Indfrielse fulgte Fremgangsmaade, men skal med Hensyn til det reiste formelle Spørgsmaal bemærke, at, da det af den udsærlige Fremstilling i Motiverne til det Lovforslag, der under 20de Decbr. 1873 udgik som Lov, utvetydigen fremgik, at Hensigten var at indfri i alt Fald Halvdelen af Laanet i Finantsaaret 1874—75, maatte den ved Loven givne Bemyndigelse til at anvende de fornødne Effekter af Reservecapitalen til dets Indfrielse i det Mindste for saa vidt anses gjældende bemeldte Finantsaar og derfor kunne gjøre Fyldest som Bevilling. Det var altsaa i sit Væsen en Tillægsbevillingslov, skjøndt den selvstændig ikke kunde betegnes saaledes, da den kom ud før Finantsloven. Dette har formodentlig ogsaa været Grunden til, at hverken Regjeringen eller Rigsdagen søgte dette Forhold opført paa Finantsloven af 31te Marts 1874. Selv under en modsat Opfattelse synes det mig imidlertid overflødig udtrykkelig at kræve en ny Sanction af den samne Bemyndigelse.

Reservecapitalens Midler (S. 100—106). I det Udvalget i Almindelighed tiltræder Statsrevisionens Bemærkninger, skal det af disse kun fremhæve følgende:

I Skrivelse til Finantsministeriet betegnede vedkommende Statsrevisor Ombytningen af $\frac{1}{2}$ Mill. Lfl. preussiske 4 pCt. Obligationer med 1,360,000 Kr. 5 pCt. gøteborgske Kreditforeningsobligationer til 99 pCt. som en høist uheldig Foranstaltning. Et betydeligt Beløb af Reservecapitalens letteste realisable Bestanddele er derved omsat til saadanne Papirer, som, efter hvad Statsrevisionen har haft Leilighed til at erfare, maa anses som foreløbig aldeles urealisable.

Foruden de nævnte gøteborgske Kreditforeningsobligationer er der blandt Andet tilført Reservecapitalen 2,000,000 Kr. i 4 pCt. svenske Obligationer af 1872, som ikke vides at være officielt noterede andetseds end i Kjøbenhavn og navnlig ikke antages at være det i Sverige. Naar Finantsministeren i sit Svar oplyser, at man ved disse Transaktioner nærmest har ladet sig lede af Hensynet til den høieste Renteindtægt, bemærker Statsrevisionen, at Finantsloven maa formentlig overhovedet saa meget lettere kunne lade Hensynet til Opnaaelsen af en saadan træde noget tilbage, som det maa erkjendes, at der selv af den letteste realisable Del af Reservecapitalen haves en god Rente.

Med Hensyn til Omføringer med Reservecapitalens Midler tror Udvalget at burde tilføje den almindelige Bemærkning, at deres Anvendelse til Formaal udenfor Fondens Bestemmelse neppe bør tilstedes. Tilveiebringelsen af faste Regler for Reservecapitalens Bemyndelse synes mer og mer at vise sig nødvendig.

Den St. Croix Kommune ydede Forstrækning (S. 102 og 104—106) burde uden Tvivl rigtigst have fundet Sted under Form af Tillægsbevillingslov; men da den paaanførte Paris nu er ophørt (jvf. Lov af 16de Juni 1876), skal Udvalget ikke dvæle nærmere ved dette Spørgsmaal.

II. 4. Frederiks Kirkeplads og den derpaa værende Ruin (S. 107—112). Med Hensyn til den af Finantsminister Krieger truffne og af senere Ministre fuldbårde Disposition over Frederiks Kirkeplads og den derpaa staaende Ruin kan Udvalgets Flertal*) ikke erkjende, at Administrationen har haft Hjemmel til at afslutte en Retshandel af det foreliggende Indhold. Aldeles affet fra den ved Afhandlingen i Entelighederne benyttede Fremgangsmaade (hvorum nedenfor), maa selve Afhandlingsens Art misbilliges som en Overskridelse af Administrationens Competence. Hvad enten man vil søge Bespielsen til overhovedet at disponere over den nævnte Eiendom i „den almindelige statsretlige Opfattelse af Regjeringens Stilling“, eller man vil bygge den paa den i Finantsloven 1874—75 § 10. II. 4 givne Bemyndigelse, er det klart nok, at Ministerens Competence ikke gif videre end til at gjøre den paagjældende Eiendom i Benge. Hvor en Minister maa anses for bespriet til at realisere Staten tilhørende Værdigjenstande, enten fordi de ikke længere ere brugelige Midler i den paagjældende Administrations Haand eller fordi de af andre Grunde ikke egne sig til at forblive i Statens Eiendom, vil Ingen dog paastaa, at Ministeren er berettiget til frit at raade over slige Gjenstande, altsaa efter Godtbefindende tilintet-

*) Bajer og Suel kunne dog ikke i Et og Alt slutte sig til det øvrige Flertals Begrundelse af det nedenfor stillede Forslag til Beslutning.